

Camí de Valldeneu a Puiggraciós

Figaró-Montmany

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Puiggraciós i Montmany
Emplaçament Pista de Valldeneu al Castellar, Sot del Bac, el Castell, el Romaní, Montmany i Puiggraciós.

Coordenades:

Latitud: 41.72779
Longitud: 2.25425
UTM Est (X): 437976
UTM Nord (Y): 4619822

Classificació

Número de fitxa 08134-203
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Obra civil
Estil / època: Medieval Modern Contemporani
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: Ple de xaragalls
Protecció Inexistent
Accés Difícil
Ús actual: Social
Titularitat Pública
Titular: Ajuntament de Figaró-Montmany. Crta de Ribes n.34. Figaró-Montmany 08590.
Autor de la fitxa Anna M. Gómez Bach
Data de registre de la fitxa: dl., 31/01/2005 - 00:00

Descripció

Carena de la Pedra Dreta (km 9.53, 2:20h, 718m). A mestral s'aixeca, imponent, la Trona. Seguim la pista carenara, sobre un terreny vermellós, baixant a gregal i en el punt més baix, girem cap a migjorn per un corriol estret però ben marcat. Es creua una pista, que a ponent va al castell de Montmany, que pot veure's al davant, i a llevant cap a Castellar i Valldaneu. El corriol ara és força aixaragallat i transita per un bosc de pins i alzines.

Història

Via transitable que uneix dos punts d'interès religiós. Per una banda Sant Pere de Valldeneu a Sant Martí de Centelles i el Santuari de Puiggraciós sobre Sant Pau de Montmany. Aquest recorregut implica una gran varietat de camins: n'hi ha d'amples i d'altres tan estrets que just hi passa una persona; n'hi ha de molt elaborats i també camins que s'han obert pel pas repetit de caçadors i contrabandistes; per això resulta difícil establir un únic criteri de classificació. Les raons que porten a la construcció d'un camí poden ser molt diverses, però bàsicament podem parlar de tres motius: l'explotació de recursos naturals, la comunicació de llocs habitats i, d'origen més recent, l'esplai. Antigament, a diferència del que passa avui en dia, l'explotació dels recursos naturals era de gran importància. Per això, no és estrany que els camins oberts amb aquesta finalitat siguin els més nombrosos, tot i que no són tan importants com els servien per a la comunicació. Atesa la diversitat dels recursos naturals que antigament s'explotaven hi ha camins de tota mena destinats a aquest ús. En aquest grup s'hi inclouen els camins dels carboners, dels nevaters (que són els que arriben a cotes més altes de la nostra serra), dels calciners (que generalment coincideixen amb els dels carboners), dels llenyataires (anomenats camins de "metro"), dels caçadors o dels pastors. En el grup de camins associats a la comunicació s'inclouen les vies habituals de comunicació per a trànsit de persones i mercaderies, cal destacar-hi els camins que enllacen els pobles entre si i els que uneixen els grans corredors naturals. També s'inclouen en aquest grup els camins existents entre els pobles i les possessions i els que uneixen les possessions entre si. Altres usos dels camins de comunicació són el contraban i els camins emprats pels escoltes i talaiers, entre d'altres. Els camins associats a les activitats de lleure i esplai són, amb diferència, els més recents dels camins tradicionals. La raó és ben senzilla: l'esplai a la muntanya era un concepte totalment desconegut a fins la renaixença. Ningú pujava a una muntanya pel plaer que això podia comportar, sinó per treure'n algun profit. L'excursionisme amb finalitat purament lúdica es va iniciar al segle XIX, moment en què a més de recórrer els camins existents, es van dedicar a construir-ne de nous. Aquests camins tenen l'única finalitat de l'esbarjo, i per això segueixen un traçat que es caracteritza per la recerca de punts amb grans panoràmiques. Serà a finals del segle XIX quan es documenta la tradició d'anar de Valldeneu a Puiggraciós. Per costum, el 25 de desembre s'aplegaven tots els pastors de la Valldeneu per anar a adorar junts a l'església de Montmany. En acabar el cant de l'evangeli, des del carrer, fora de l'església una veu cantava les dotze i de seguida, una altra, des de dins exclamava Jesús és nat!. Els pastors es lliuraven a mostres de gran alegria. Al peu del cancell feien un ball rodó ben repicat amb llurs esclops ferrats, tancant enmig el pobre manyac, dut pel qui feia de majoral i que no parava de belar i de fer sonar la borromba que duia penjada al coll. Tots els pastors duien els sarrons plens d'ofrenes les quals lliuraven al nadó a l'hora de l'ofertori. No les oferien directament, les donaven a una pastora que formava part de la colla i ella les oferia al celebrant.

Bibliografia

AMADES, J. 1989. Costumari Català. El curs de l'any. Salvat Editors. Barcelona. Vol. I (p.139) Vol. III (p.326 i 328) i Vol. IV (p.159). OLIVER, J. 2000. Història de Figaró-Montmany. Vol. 1: Figaró abans de ser-ho, Ajuntament de Figaró-Montmany. PONCE, J. 2003. Camins rurals: règim jurídic i intervenció municipal ; Juli. Diputació de Barcelona, Oficina Tècnica de Prevenció Municipal d'Incendis Forestals.

